

Teplá Vltava a Vltava 19. – 27. srpna 2006

Účast: Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, Jirka V., Pavel a Helča s Kájou a Pájínkou, Vláška a Lída

Sobota 19. srpna 2006 (Praha – Soumarský most): Tradiční Srpnovou Vltavu jsme letos na Vildův návrh zahájili již nad Lipnem, tedy ještě na Teplé Vltavě. Sraz jsme si dali na tábořišti Soumarský most, kam jako první dorazili Benešiči a Jirka V. později následování Pavlem s dětmi.

Tábořiště jsme si postavili na pěkném místě u řeky. Vlastně celý kemp se nacházel v nádherné lokalitě. Táhl se lesem několik set metrů po obou březích Teplé Vltavy, která zde nebyla širší než deset metrů. Nasbírali jsme ještě dříví na večerní táborák a pak se přesunuli na večeri do nedaleké hospody Soumarský most. Bylo hezky a teplo, proto jsme se usadili na zahrádce. Dali jsme pivo a k večeri nějaké ty minutky. Povídajíc o všem možném jsme zde pak čekali na Helču, která s Vláškou a Lídou jela oklikou přes Vyšší Brod, kde vyzvedávali v půjčovně plastovou kánoi. Děti mezitím honily po okolí místní koťátko, jako by jim nestačila večere. To již ale dorazila Helča s Vláškou a Lídou, kteří se k nám po „ubytování“ připojili.

S příchodem šera a později tmy se znatelně ochladilo. Protože jsme se do hospody vydali nalahko, brzy jsme se pěkně klepali zimou. Chtěli jsme už jít, ale po nekonečné cestě vyprahlá Helča nás přemluvila ještě k jednomu pivku „na zahřátí“. No vlastně jí to ani nedalo moc práce.

Na obzoru se ale začalo blýskat a stejně už se blížila závěračka, tak jsme zaplatili. Kuriózní bylo, že Kubínům i Benešičům vyšla na korunu stejná útrata: 417 Kč.

Vilda šel s dětmi napřed a rozdělal ohýnek, jenže sotva jsme kolem něj po návratu ke stanům usedli, začalo vydatně pršet a bouřka nás tak zahнала do stanů již kolem jedenácté hodiny.

Neděle 20. srpna 2006 (Horní Vltavice – Soumarský most; 13,2 km): V noci vydatně přšelo a k ránu navíc začal foukat ještě studený vítr. Poté, co jsme vylezli ze stanů, abychom se nasnídali, jsme zjistili, že je oproti včerejšku výrazně chladněji.

Pavel, který chtěl včera ogrilovat masíčka, v čemž mu zabránil déšť, roztopil gril nyní, ale než se mu podařilo učmchnit první plátky kuřecích řízků a krkovic, byli již všichni po snídani, takže se snědlo jen několik kousků a zbytek jsme nechali na odpoledne.

Zatímco jsme dojídali, tak se Vilda s Jirkou rozhodli, že plánovaná trasa z Lenory je pro ně příliš krátká, a tak vyrazili již v jedenáct hodin s Natálkou a Štěpánem napřed s tím, že vyplují o kus výše po proudu, z Horní Vltavice.

Ostatní pak vyjeli o hodinu a půl později a po přejezdu do Lenory zde na ně počkali v místním kempu. Pavel, Kája a Vláška s Lídou si čekání zkrátali opakovaným cvičným sjížděním malého jízku.

V půl druhé dorazili Vilda, Jirka a děti a společně jsme pak pokračovali dál. Vody v řece bylo docela dost, a tak Vltava proudila poměrně rychle. Plavba byla velmi hezká, neboť úsek vedl většinou lesem, kde řeka meandrovala malebnými zákruty. Byla zde úzká, a tak jsme se museli držet v odstupech za sebou, abychom se navzájem nenatlačili na břeh. Cestou jsme míjeli spoustu krásných míst plných zdravých hrdých stromů. Ke konci plavby jsme pak vpluli přímo do první zóny národního parku.

Počasí nakonec nebylo tak špatné, jak se ráno zdálo. Během dne se vyčáslilo a chvílemi nás i zahřálo sluníčko, jež nesměle vykukovalo zpoza oblaků.

Do kempu v Soumarském mostě jsme přijeli již někdy v půl čtvrté. Během dne nám ale vyhládlo, tak jsme si udělali jídlo, mj. i ogrilovali zbylá masíčka.

Odpočinuli jsme si a večer opět vyrazili do hospody. Tentokrát jsme ale raději zalezli dovnitř, kde bylo přeci jen tepleji než venku. Benešici s Jirkou ještě předtím zašli do lesa hledat, či lépe řečeno nasbírat houby. Všude jich totiž rostla spousta, což dokumentuje fakt, že již odpoledne je Věra sbírala přímo z kánoe ze břehu.

Popíjeli jsme, dali večeri a pak i hráli Macháčka. Přitom jsme se bavili na různá témata, jimž ale vévodilo to ústřední - o hovnech. Vždy když jsme se od něj odchýlili, zase jsme se k němu časem vrátili. Pobavilo nás zejména označení „stavění Ještědů“ v latríně. Úspěch zaznamenal též rozbor 10-ti stupňové škály pro prdění, kde desítka značila připálené trenky, nebo pro krkání, v níž devítka znamenala rezavé zuby a desítka vrhnutí šavle.

Po návratu do kempu jsme poseděli u ohýnku, pilo se Hu-Hu, víno či whisky a bylo dobře.

Pondělí 21. srpna 2006 (Soumarský most – Pěkná; 16,3 km): V pět ráno začal ve stanu Kubínů kokrhát v krátkých intervalech kohout. Rozespálý Pavel začal cloumat s Helčou, aby si vypnula ten debilní budík. Na mobilu měla sice nastaveno buzení kokrháním, ale zdrojem nesnesitelného zvuku tentokrát byla Pájinčina plyšová hračka, kterou měla pod hlavou, a jež se ozvala při každém jejím pohybu.

Dnes nás čekal delší úsek do Pěkné, tak jsme se snažili vyrazit co nejdříve. Než jsme se nasnídali, připravili, řidiči převezli auta do cíle naší trasy a zase se vrátili, stejně bylo poledne. Počasí bylo dopoledne proměnlivé - chvíli svítilo sluníčko a chvíli poprchávalo. Nejhorší děšť našťestí řidiči přestáli v autě při návratu z Pěkné, ostatní pak zalezli ve stanech.

Konečně jsme vypluli, ale hned po splavení asi padesáti metrů jsme na protilehlém pravém břehu v bufetu U Modré štiky udělali první zastávku, tak jak jsme si to již od soboty plánovali. Dali jsme Gambáč, kafe, párky, tatranky a pod zastřešeným sezením přečkali další krátký deštík.

Pak již jsme konečně skutečně opustili tábořiště. I dnes jsme se plavili hezkou krajinou národního parku. Vltava meandrovala mezi zarostlými netknutými břehy, z nichž se nad řeku skláněly četné stromy. Všude panovalo naprosté ticho, během dne jsme potkali jen několik lodí jiných vodáků. Oproti včerejšku nebyly zákruty tak ostré a i rychlost proudu se snížila, přesto nás však řeka nesla vpřed poměrně svižným tempem.

Po krátkém deštíku, před nímž jsme se schovali pod stromy, se konečně vyčasilo a po zbytek plavby již nepršelo a často nás dokonce zahřívalo i slunce, jež se prodíralo skrz oblaka.

Na jednom z mála míst, kde bylo povoleno vylézat na břeh, u železničního mostu nedaleko Dobré, jsme si dali pauzu, během níž jsme se občerstvili z vlastních zásob. Zde na rozdíl od úseku pod Lipnem nebyly samozřejmě žádné bufýtky a vlastně ani hospůdky, protože vesnice byly od řeky daleko.

Další zastávku jsme pak udělali až ke konci dnešní etapy na pláži u soutoku se Studenou Vltavou, kde se Vláďa a Lída vykoukali v dost studené vodě. Ostatní usoudili, že to už pro ně není, tím spíš že řidiči, které ještě čekala jízda, nemohli použít pro případné zahřátí Hu-Hu. Zbývající tři kilometry již byly pohodové a to až do okamžiku, kdy jsme dorazili do Pěkné a za stěrači skel našich aut našli smyšlené obvinění z nepovoleného parkování na parkovišti, které tu bylo asi jen pro vyvolené.

Dopravní značky zde byly zcela zmatené - v každém směru jiné a asi bychom v dlouhotrvajícím sporu nakonec uspěli. Nechtěli jsme si ale kazit dovolenou přemýšlením, jak to vše dopadne. Takže jsme po naložení lodí vyrazili do Nové Pece k četníkům. Jenže jsme jejich úkryt nemohli najít, protože se skrývali kdesi v lesích v jakési bývalé posádce pohraničnicků. Nakonec jsme se museli nechat navigovat telefonicky, abychom vůbec dorazili do jejich služebny. Spisovně mluvící přemoudřelá policistka nás zde na dvorku poučila o tom,

že bychom teoreticky mohli dostat trest smrti nebo alespoň strávit zbytek života na galejích, pak zas připustila, že vlastně máme pravdu. Rozumným kompromisem nakonec byly tři kila od každého ze tří řidičů.

Cestou zpět jsme se stavili v hospodě v Nové Peci na večeři. Byli jsme totiž značně vyhládlí a unavení. Poté jsme pokračovali do kempu na Soumarském mostu. Zde jsme večer zasedli u ohýnku. Vilda vařil v kotlíku gulášovku s houbami, popíjelo se a blafalo.

U ohně nakonec zůstali Helča, Pavel, Jirka a Vilda. Opět důkladně probrali hovnové téma a v reakci na dnešní incident i pokuty, soudy a ostrahu hranic. Kolem druhé jsme málem začali štípat imaginární železnou oponu, kolem které Helča stavěla s mladou Jakešovou bojovku pro emigranty a krále Šumavy, a to byl signál k tomu, že už máme spát. Zejména pak pro Vildu, který trochu přebíral a druhý den ho Věrka nemohla vzbudit.

Úterý 22. srpna 2006 (Vyšší Brod – Rožmberk; 11,9 km): V noci opět vydatně sprchlo, ale ranní a dopolední vánek nám naštěstí vysušil stany. Sbalili jsme, nasnídali se a v půl dvanácté vyrazili auty na přejezd do Vyššího Brodu pod Lipenskou přehradu, kterou jsme rozhodně neměli v úmyslu zdolávat v kánoích. Ještě předtím jsem hoblem a bombóny popřáli k narozeninám Natálce a Štěpánovi. Pavel si poté také vyfotil unikátní výtvar přírody - strom prsovník, který u cesty k záchodkům lákal k pomazlení.

Po asi hodinové cestě auty jsme dorazili do kempu ve Vyšáku, kam nám bylo umožněno za mírný poplatek zajet, a tak jsme zde vyložili lodě a osádky. Řidiči pak pokračovali do Rožmberku, kde v místním tábořišti postavili stany na pěkném místě u řeky.

Ostatní mezitím poobědvali v nedaleké hospůdce, takže po návratu řidičů Jirkovým vozem, jsme se mohli hned připravit na vyplutí. Přestože dopoledne svítilo sluníčko, nyní mraky ztemněly a sotva jsme odrazili od břehu, spustil se déšť. Naštěstí měl jen krátké trvání a po příplutí k prvnímu jezu U Bílého mlýna sluníčko opět vysvitlo.

Pouze jsme udiveně sledovali, kolik vody se valí korytem Vltavy. Tolik jsme jí zde ještě nikdy nezažili, muselo jí být nejméně půl metru nad běžný stav. Pro nás to pak po celý týden znamenalo perfektní podmínky na všech jezích a vůbec po celém toku, který nás vždy nesl rychle vpřed.

I nyní jsme [Bílý mlýn](#) s vysokým schodem a mohutnou vlnou pod vyústěním šlajсны spluli stejně úspěšně jako později [Herbertov](#), kde se voda divoce valila přes dřevěnou skluzavku, po níž se sjížděl, a v závěru ještě retardéru v [Rožmberku](#).

Vilda a Věra s dětmi a Jirkou pak vyrazili napřed bez zastávky, aby Vilda stihl včas odvézt Věru z Rožmberka do Krumlova na autobus do Prahy. Bohužel se totiž musela následující den zapojit do pracovního procesu.

Ostatní si udělali zastávku v tábořišti U Veverek. Dali pívko a párky a pak pokračovali dál hezkým svižně tekoucím úsekem vinoucím se mezi lesy. Do Rožmberka dopluli asi v půl šesté, to už se stačil vrátit i Vilda z Krumlova, a tak zatímco ostatní se převlékali, sjel s Jirkou pro jeho auto do Vyšáku.

Večer jsme se společně vydali do města, kde jsme chutně povečeřeli v hospodě [U pana Lukáše](#). Pochutnali jsme si zde na vrabcích, segedínu, kuřecích křidélkách, řízcích, polévkách a především na Budvárku, děti pak na zmrzlinových pohárech. Všichni také postupně použili hezký záchůdek. Zkrátka dobře se vysrat, to se na vodě cení.

Po návratu do kempu jsme všichni brzy odpadli. V bufetu tak vydrželi asi do jedné jen Helča, Lída a Vláša, jenž přitom i zahrál na kytaru.

Středa 23. srpna 2006 (Rožmberk – Na Pískárně; 14,6 km): Po snídani a sbalení jsme převezli auta do kempu Na Pískárně, kde jsme dosud nikdy netábořili. A nutno dodat, že to byla dobrá volba, protože kemp byl velmi hezký a navíc dobře vybavený. Babka vrátná sice

nejprve po našem příjezdu něco mrmlala na Pavla, který projel na parkoviště, aniž by se přihlásil v recepci, ale ostatní jí to vysvětlili tím, že je skoro slepý a proto jí neviděl. Byl prý vůbec rád, že sem autem dojel.

Vybrali jsme si pěkný plácek nedaleko recepcce a pak asi během deseti minut zkušeně postavili všechny stany. Babka jen nevěřičně zírala na naši sborku plátěných obydlí.

Díky naší rychlosti jsme stihli vodácký bus, jímž jsme se vrátili do Rožmberka. Sice nás to stálo předražených 40 korun na hlavu, ale zase jsme pak mohli během plavby v poklidu popíjet.

Počasi dnes bylo naprosto vynikající. Slunce nás od rána hřálo z blankytně modré oblohy, a tak bylo jasné, že pošmurno nadobro odvezla Věra do Prahy.

V Rožmberku si řidiči Vilda, Jirka, Helča a Pavel nejprve zašli na jedno do [Hospůdky V podhradí](#), jež jim poskytla idylické posezení na krásné zahrádce na břehu Vltavy. Ostatní mezitím čekali na hradě, kam za nimi řidiči posléze dorazili, a společně pak absolvovali jeho prohlídku. Štěpán se při ní stihl zamilovat do Bílé paní (obrazu Perchty). Poté jsme se vrátili do kempu a odtud vyrazili na plavbu.

Řeka opět tekla velmi rychlým proudem, takže jsme mohli jet v pohodě ve srážce a ani jsme nemuseli moc pádlovat. Na jednom příhodném místě jsme si udělali zastávku a v bystrém proudu se parádně vykoukali. Přitom kolem nás projela kánoe, v níž si jakýsi vodák vezl na večerní oheň kus kmene o průměru asi třicet centimetrů.

„Ten má ale kládu,“ okomentoval to Vilda.

Několikrát jsme se také minuli se skupinkou raftů, na nichž si početná partička vezla i harmonikáře pěkně jim vyhrávajícího k nasávání kořalky.

Na oběd jsme zastavili v Branné v restauraci [Na Cihelně](#). Pojedli jsme zde na zahrádce pikantní gulášek, ještě pikantnější kaťák palihub či svíčkovou, popili Gambáč a bylo nám dobře.

A pak jsme zase v pohodě, popíjejíc Hu-Hu, dopluli kolem šesté Na Pískárnu. Zde nejprve chlapi zašli do nedalekého lesíka na dříví, jehož zde bylo překvapivě spousta. Také jsme využili velmi pěkných sprch ke zhygienění, ale pak jsme se zase uhnali s dětmi v parádním podvečerním fotbalovém duelu. Vilda s Natálkou a Kájou v něm po urputném boji podlehl Jirkovi s Pavlem a Štěpánem, načež Vilda okomentoval Pavlovu vítěznou trefu: „Sakra, kdybych věděl, že dá gól, tak jsem ho sejmul.“

Mezitím se ale setmělo, tak jsme se přesunuli do nedalekého bufýtku, kde jsme pojedli párky a popili pivko. V přilehlém přístřešku dokonce byla jakási diskotéka, ale bylo tam plno a navíc bufet zavřeli a s ním i přisun pivíčka. Vrátili jsme se tedy ke stanům, kde jsme zažehli připravený ohýnek.

Děti jsme zahrnali spát a ani Vlád'a s Lídou se neměli k opuštění stanu, tak u ohýnku nakonec zase zbyli jen Vilda, Jirka, Pavel a Helča. Záhy se k nim pozvali ještě dva Irové, s nimiž chabou angličtinou komunikovali Jirka a Pavel. Do debaty se ale nakonec zapojil i Vilda, když cosi okomentoval slovy: „Fakt, jó?“

Jeden z Irů mu ale porozuměl: „Fuck you,“ tak mu Jirka musel vysvětlit, že to tak Vilda určitě nemyslel.

Rum ani whisky, jimiž jsme návštěvu pohostili, ale Irům nechutnaly, tak brzy zmizeli. Za chvíli je však vystřídali jejich kamarádi z jakési Budějovické školy, která za unijní prachy pořádá výměnné pobyty s Irskými studenty. Zřejmě proto, že bruselští odborníci na školství zjistili, že nejlépe se cizí jazyky učí, když si nejdřív studenti vylejou mozky na vodě.

V noci bylo docela chladno, tak jsme si na ohýnku uvařili pro zahřátí grog. Vilda již značně zmožený destiláty si přitom spálil ruku, když sundával rozžhavené víčko z kotlíku, a tak pak raději odpadl do stanu. Ostatní ho následovali později...

Ve tři v noci nás probudilo Štěpánovo úpěnlivé: „Tatínku, já jsem se pokakal, vstávej.“ No „ještědy“ našťestí v pyžamu nebyly, ale po chvíli se Štěpánovi přeci jen podařilo Vildu zvednout a společně se vydali hledat záchod. Když se asi po hodině vrátili, byl Vilda otlučený jako píšťalka. Štěpán to ráno okomentoval slovy: „Táta se šel vyčůrat a bum ... a za stanem bum ... a pak bum támhle ... a pak na cestě bum a pak ještě bum ... bum ... bum.“ Nejlepší na celé noční anabázi bylo to, že záchod nakonec nenašli a navíc měli problém po marné pouti k hajzlíkům nalézt alespoň cestu zpět ke stanům.

Čtvrtek 24. srpna 2006 (Na Pískárně – Český Krumlov; 7,5 km): I dnes bylo od časného rána nádherné počasí, takže jsme si v poklidu sbalili a posnídali, mj. čerstvé housičky, které jsme si jako téměř každé ráno mohli zakoupit přímo v kempu. V tomto poskytovala Vltava opravdu skvělý servis.

Tentokrát nás čekala krátká trasa, takže jsme moc nespěchali. S lehce nazelenalým Vildou jsme přešli do Českého Krumlova, kde jsme tentokrát na rozdíl od předchozích let nezamířili do kempu v Novém Spolí, ale na základě reklamního letáčku umístěného v předchozích tábořištích našli a využili služeb špičkového minikempu v krumlovské loděnici na levém břehu za jezem Na Rechlich.

Zpět jsme se tentokrát vrátili kolem jedné linkovým autobusem. Byl ale již čas oběda, takže jsme ještě před vyplutím navštívili místní vývařovnu a pochutnali si na borůvkových knedlicích, krutích kapsách, bramboráčcích s pikantní směsí, svíčkové nebo hamburgerech.

Dnes jsme i lehce obměnili posádky. Pája přesešla k Pavlovi, Kája dělal zadáka Helče a dokonce i Lída, jež byla na vodě poprvé, zaujala místo Vláďova kormidelníka. Plavba byla opět naprosto pohodová. Řeka nás rychle unášela a bez problému jsme zdolali i retardéru ve [Větrním a jezu Konopa](#) v Novém Spolí. V nedalekém kempu jsme dali ještě pivko a pak se přiblížili poslední překážce, již byl [jez Na Rechlich](#).

Tam, kde jindy bývá suchá spádová deska, se nyní valil mohutný proud zakrývající nebezpečné železné larseny. Pavel Žlababu raději přenesl, ostatní jez sesinglovali. Lodě jsme pak vynesli po schůdcích na zahrádku loděnice.

Minikemp poskytoval opravdu kvalitní služby. Byla zde luxusní koupelna se sprchovými kouty, kterou jsme hned využili, narozdíl od altánku s grilem. Raději jsme se totiž vydali na večeři do města.

Cestou jsme si prohlédli krumlovské jezy, jejichž zdolávání nás čekalo další den. A první z nich U Lyry nám přitom docela nahnal strach, protože ve šlajsně se navzájem doslova drtily dva gigantické vodní válce.

Pokračovali jsme do centra, prošli hradem, „pokecali“ s medvědy v příkopě a krátce si i prohlédli část zámecké zahrady. Bohužel zde již zavírali, takže jsme se vrátili na náměstí. Původně jsme chtěli hledat nějakou novou hospůdku, ale už jsme byli hladoví, tak jsme tradičně zamířili do Šatlavy. Tady ale bylo plno, takže jsme nakonec vlezli do nedaleké Maštale. A touto volbou jsme rozhodně neprohloupili.

Stejně jako v Šatlavě to tu nebylo nejlevnější, ale bachory jsme si nacpali řádně. Pochutnali jsme si na bohatém Prkénkovém mixu či výtečných vepřových a kuřecích špízech. Vláďa s Lídou si poručili Gril-Mix pro dva, a když před ně vrchní postavila ták s kupící se hromadou masa, jen zalapali po dechu a odnesli si ho do vedlejšího salóňku na volný stůl, aby na ten příděl měli dost místa.

Hůře dopadl Vilda, jenž dětem objednal kuřecí řízky s hranolkami. Natálka se Štěpánem ale do jídla jen šťouchli, takže když Vilda dojedl svůj vydatný špíz, zbyly na něj ještě dvě porce, každá s dvěma pěknými řízkami. To nemohl sníst, tak jsme mu pomohli, ale stejně jsme mu ještě zbytek zabalili s sebou.

Po návratu do loděnice jsme byli jídlem tak zmoženi, že jsme již asi v jedenáct zalezli do stanů. To již ale stejně začínalo pršet a dešť nakonec vydržel skoro celou noc.

Pátek 25. srpna 2006 (Český Krumlov – Zlatá Koruna; 16,3 km): Po snídani přešli řidiči (a zároveň budovatelé příbytků) do Zlaté Koruny, kde postavili stany a poté se vrátili zpět Helčíným, respektive Vlád'ovým, autem.

Ráno bylo ještě zataženo, ale později opět vylezlo sluníčko a udělalo se hezky. Vody bylo stále více než dost, takže ihned krátce po vyplutí, když jsme se přiblížili k [Lyře](#), jsme byli velmi obezřetní. Její splutí šlajsnou, pod níž se tyčil kokrháč vracející mohutnou vodní masu zpět pod vysoký vodní schod, by bylo hodně riskantní. Raději jsme tedy všichni dali přednost sjezdu po spádové desce, jež byla dostatečně zalitá, takže jsme o ní skoro ani nezadrželi.

Další vodní překážkou byl [Mrázkův mlýn](#), který jsme v pohodě spluli retardérou. Jelikož vlna na jejím vyústění byla tentokrát zaplavena zvýšenou hladinou, háčky ani moc nezalila. Stejně byli ale mokří už od Lyry. To [U Jelení lávky](#) bylo rušno, skupina asi deseti Pálav zde do omrzení sjížděla propust, pod kterou je obrovská zdvihající se vlna vždy vystřelila vzhůru jako raketu. O stavu vody nejlépe vypovídalo to, že náplavka před jezem, která obvykle bývá tak půl metru nad hladinou, byla nyní pár centimetrů pod ní. To nás ale nemohlo odradit, takže jsme se vecpali mezi Pálavy. Jako první Jelenku sjížděli Vilda s Natálkou a Jirka se Štěpánem. Pavel, který je fotil z nábřeží, jen pobaveně poslouchal hysterický komentář nějaké přihlížející turistky: „Ježiši podívej, oni jedou s dětmi! A teď je to zalilo! No to je hrůza!“ Nutno doplnit, že obě kánoe byly úspěšné, i když byly totálně zaplaveny vodou. Nejlépe to dokumentuje vydařená fotka, na které je vidět jen Jirka, zatímco Štěpán sedící kvůli vylepšení těžiště na porculánu je pod vodou přelévající se do lodi zcela skrytý. Po nich si jez sjeli ještě zadáci Vlád'a, Helča, Pavel a se znovu vytaženou Žlababou i Kája.

Po převlečení do suchého jsme pokračovali dál. Ještě jsme se zastavili na konci Krumlova ve stánku u pivovaru na občerstvení. Protože jsme byli po gastronomických orgiích v Maštali stále ještě nasyceni, dali jsme si jen nějaké párky nebo hranolky.

Vltava pod Krumlovem nás pak rychle nesla vpřed hezkou zalesněnou krajinou. Již předtím jsme podjížděli pod mostem, ze kterého viselo několik lan. V okamžiku, kdy se na naše hlavy po doteku jednoho z nich snesla vodní sprcha, jsme pochopili, že je to hanebná léčka. Reklama výrobce sprchových koutů z druhé strany mostu pak vše vysvětlila.

Jízda byla poklidná, jen Helča kroutila hlavou nad tím, že jí do její zánovní plastovky někudy teče voda. Na závěr naší plavby jsme si pak ještě vychutnali [Rájovskou retardéru](#).

V Koruně jsme se převlékli a pak se vydali do vesnice. Obešli jsme několik restaurací, ale buď byly moc nóbl, nebo nás odradily něčím jiným. Prošli jsme se tedy ještě alespoň kolem kláštera a na večeri se nakonec vrátili do velkého bufetu v kempu.

Tady jsme si pochutnali na kuřátkách a cordon-bleu, ale zejména na Gambáči. Po přemlouvání Pavel nakonec vytáhl i kytaru a s Vlád'ou brzy přešli jakéhosi zoufalce, který o pár stolů vedle preludoval trápíc tím všechny přísedící.

Brzy se s námi začala družit partička postarších vodáků ze Severní Moravy, a když jsme jim zahráli pár songů na přání, byli jsme jejich. Dali jsme nějaké panáky a poseděli ještě asi do jedné hodiny, ale protože výčep zavřel, tak po dopití piv nám nezbylo nic jiného, než jít spát.

Sobota 26. srpna 2006 (Zlatá Koruna – Boršov; 19,0 km): Od rána pofukoval chladný vítr, ale nakonec se opět udělalo hezky. Jako obvykle jsme nejprve převezli auta do Boršova, Vilda ale dnes i s věcmi, protože večer odjížděl do Prahy. Helča s Vlád'ou a Lídou zase jeli vrátit do Vyšáku půjčenou kánoi, takže na řeku nakonec dnes vypluly jen tři lodě: Pavel s Kájou, Vilda se Štěpánem a Jirka s Natálkou.

Voda trochu opadla, ale stále jí bylo dostatek. Celá plavba i díky tomu nakonec byla naprosto pohodová. Peřejky nás rychle nesly vpřed krásnou lesnatou krajinou a brzy jsme tak mohli zastavit na tradičním občerstvovacím místě v bufetu U Maringotky. Zde jsme si pochutnali na kuřátku, klobásce a zejména na suprových plackách opékaných přímo na plátech kamen. Děti si tu také zahrály dřevěné ruské kuželky.

Později ještě Vildu stopnul ze břehu rybář, jehož odvezl asi o dva kilometry níže po proudu. Rybář měl asi dva metry a přes metrák, takže Vildova loď byla díky tomu trochu nestabilní. Dojela však bez nehody.

Potíže ale nastaly po skončení plavby v Boršově, kde Vilda zjistil, že nechal dopoledne rozsvícená světla a vybila se mu baterka. Chvilku jsme se ho snažili roztlačit, ale bez úspěchu. Nakonec našťestí našel startovací kabely a přes Jirkova Escorta nastartoval.

Vláďa s Helčou a Lídou si odpoledne udělali špíz z buřtů, jež Vláďa celý týden předehtřival v autě. Našťestí byly vakuované, a tak nebyly ještě zelené. No tedy alespoň na povrchu. Naše žaludky ale byly za celý týden dostatečně vydesinfikované, tak si s tou trochou „pistácie“ poradily. Zbytek tyfusu se z nich vypekl nebo spíše vyudil, protože ohýnek se ne a ne rozhořet. Všude tak bylo spousta kouře, nejvíce pak v našich stanech, kam ho navál vítr. Vláďa tak při kuchtění neustále hudroval a volal po fritéze.

Po pozdně odpoledním návratu z Boršova se špízy zasytili ještě Pavel s Kájou a Jirka. A ani oni se po nich neposrali!

Večer přijeli Helča s Vláďou a Lídou a všichni společně jsme pak zašli opět do bufýtku, kde jsme hráli deskové hry: Pivcáby a Člověče nezlob se. Zejména v „člóbřdu“ jsme svedli několikahodinovou nelítostnou řež, kterou započala Lída vyhozením Pavlovy figurky těsně před domečkem.

„Tos posrala!“ Okomentoval začátek strhující bitvy, během níž byl každý asi tak stokrát vyhozený.

S hrami jsme vydrželi celý večer až do chvíle, kdy zavřeli výčep a nám nezbylo, než jít spát.

Neděle 27. srpna 2006 (Zlatá Koruna – Praha): Ráno jsme posnídali, v klidu sbalili a odjeli po výborné vodácké akci domů.